

til at have en Fortrolig, fortalte han halvt spøgende om sin Barn-dom og om det brudte Forhold til Forældrehjemmet.

Jakobe havde i Forvejen hørt noget derom gennem Ivan. Hun blev lidt sky ved denne pludselige Aabenhjertighed og opfordrede ham ikke til at fortsætte.

Nu blev de ogsaa afbrudt af Onkel Heinrich, der kom ind fra Forstuen. Den gamle Udhaler forsømte sjelden nogen Lejlighed, hvor han kunde komme til at beskue sine Niecer i stort Toilette. Hans første Spørgsmaal galdt da ogsaa Nanny.

I det samme hørte de Vognen rulle ind i Porten, og et Øjeblik efter fejede Nanny ind ad Døren.

Idet hun opdagede Per, standsede hun og lod med beregnende Langsomhed det hvide Skindslag glide ned fra de blottede Skuldre.

Per havde rejst sig og betragtede hende lidt forvirret.

Ja, vist var det et dejligt Legeme, som stod der foran ham i en hvid, dybt nedringet Silkekjole, endnu blussende af Selskabssalenes Hede og med Øjnene straalende af Festglæde. Og dog — da han lod Blikket glide tilbage til Søsterens sortklædte Skikkelse, som sad der med Haanden tænksomt under Hagen, omgydt af Lampens rolige Lys, slog det ham, hvor godt Jakobe taalte Sammenligningen.

Helt underlig tilmode tog han lidt efter Afsked og gik langsomt hjemad. Og midt paa Gaden standsede han og sagde halvt forskrækket til sig selv, idet han skød Hatten tilbage fra Panden:

„Jamen — du gode Gud! Kan det da være Jakobe, jeg elsker?“